

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-111/23
15.03.2023. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Олге Пековић, председника већа, Мирјане Војиновић и Јелене Вилотијевић, чланова већа, са записничарем Слађаном Живановић, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару, окривљеног и његових бранилаца, адвоката Решада Плојовића, адвоката Емира Калића и адвоката Весне Луковић, сви из Новог Пазара, изјављеним против пресуде Вишег суда у Новом Пазару К.број 4/22 од 01.12.2022. године, у седници већа одржаној сходно члану 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу Оливере Јевђовић и окривљеног, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Весне Луковић из Новог Пазара, дана 15.03.2023. године, донео је једногласно

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару, окривљеног АА и његових бранилаца, а пресуда Вишег суда у Новом Пазару К.број 4/22 од 01.12.2022. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К.број 4/22 од 01.12.2022. године, окривљени АА, оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору од 06.08.2021. године па до упућивања окривљеног на издржавање казне затвора али не дуже од изречене казне затвора. Окривљени се обавезује да плати суду на име паушала 10.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка Вишем суду у Новом Пазару 183.642,18 динара и Вишем јавном тужилаштву у Новом Пазару износ од 137.406,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећена ББ је упућена на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-Виши јавни тужилац у Новом Пазару, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда уважавањем жалбе преиначи и применом одредбе члана 55а КЗ, окривљени осуди на казну затвора у складу са законом;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Емир Калић из Новог Пазара, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда уважавањем жалбе укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се преиначи тако што ће се окривљени ослободити од оптужбе за кривично дело које му се ставља на терет, односно одбити оптужбу или преквалификовати дело које му се ставља на терет у неко друго лакше дело са значајним умањењем казне;

-бранилац окривљеног, адвокат Решад Плојовић из Новог Пазара, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, повреде Кривичног законика, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, односно да се иста преиначи тако што ће се окривљени ослободити за кривично дело које му се ставља на терет, или одбити оптужбу или преквалификовати дело које се истом ставља на терет у неко друго лакше дело са значајним умањењем казне;

-бранилац окривљеног, адвокат Весна Луковић из Новог Пазара, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда усвајањем жалбе укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исту након одржаног претреса другостепени суд преиначи тако што ће окривљеног огласити кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 5 у вези става 1 КЗ. У жалби је тражила да, као бранилац окривљеног, буде обавештена о седници већа другостепеног суда;

-окривљени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији са предлогом да се усвајањем жалбе побијана пресуда укине или преиначи у смислу навода из жалбе. У жалби је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда и да буде позван да присуствује истој.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је у свом поднеску КТЖ-123/23 од 23.02.2023. године, предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару, првостепену пресуду преиначи у делу одлуке окривичној санкцији, тако што ће окривљеном АА изрећи строжу казну затвора за извршено кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ, за које је оглашен кривим, а да одбије као неосноване жалбе окривљеног и његових бранилаца и у непреиначеном делу првостепену пресуду потврди.

Апелациони суд у Крагујевцу, у седници већа одржаној сходно члану 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, Оливере Јевђовић и окривљеног, који је о седници већа обавештен преко Окружног затвора у Новом Пазару, где се налази у притвору, а веће није наложило његово довођење, јер је ценило да присуство окривљеног није неопходно за разјашњење ствари, а има браниоца, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Весне Луковић, размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога и мишљења и предлога Апелационог јавног тужиоца, изнетог у наведеном поднеску, нашао:

Жалбе су неосноване.

Испитујући побијану пресуду, сходно члану 451 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, цењени су жалбени наводи окривљеног и његових бранилаца, да је побијана пресуда донета уз постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, навођењем да је изрека пресуде нејасна и неразумљива и да су дати разлози о чињеницама које су предмет доказивања у знатној мери противречни. По наводима жалби бранилаца окривљеног, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, се састоји у томе јер је изрека пресуде контрадикторна сама себи и неразумљива, јер се из ње не може закључити које је повреде окривљени, оштећеном сада покојном ВВ нанео приликом директног контакта, а које су последица његовог пада, па се, по наводима жалбе, стиче утисак да су све повреде нанете оштећеном, а описане у изреци, настале ударцем затвореном шаком у пределу главе, тако да се не може јасно уочити узрочно- последична веза између деловања на страни окривљеног и задобијених повреда. Указује се да је спорно на који начин је оптужба доказала да је тешка телесна повреда нанета са умишљајем и то директним, уз постојање нехата као облика кривице у односу на смртну последицу, а што је по наводима жалбе погрешно првостепени суд закључио и такав закључак не одговара стању из списка предмета, као ни вештачењима која су обављена током поступка. По наводима жалбе, првостепени суд није правилно утврдио психичко стање окривљеног у време предузимања радњи које представљају обележја кривичног дела у питању, јер је по наводима жалбе окривљени био у стању јако високе раздражености, продуженог интензитета што би било од утицаја на правну квалификацију предузетих радњи од стране окривљеног. Такође се указује да суд није на прави начин ценио и чињеницу да је оштећени сада покојни ВВ у време критичног догађаја био под дејством алкохола од 1,55 до 1,66 промила, у стању средњег пијанства и да су последице у виду тешких телесних повреда настале кривицом оштећеног (доприносом жртве сопственој виктимизацији, а услед тога што је жртва довела свој организам у стање средње тешке алкохолисаности), а онда и услед специфичних околности односно својства организма оштећеног, јер би оштећени да није био у стању таквог стадијума пијанства могао да пад у потпуности избегне или ублажи, навођењем да услед посебног стања организма оштећеног услед пијанства није могао да спречи свој пад иако је окривљени оштећеном, по мишљењу одбране, нанео лаку телесну повреду у пределу лица, а услед стања у ком се налазио да је оштећени ударио у асфалт и да је као последица тога настала тешка телесна повреда као резултат нехата окривљеног. Такође се указује да окривљени није могао да процени количину алкохола у организму оштећеног и како исти може да утиче на његове реакције, па се по наводима жалбе може радити о неком другом

кривичном делу и то о кривичном делу из члана 121 став 4 КЗ, кривичног дела из члана 118 КЗ, нехатном лишењу живота оштећеног или о неком другом блажем кривичном делу. Жалбом браниоца окривљеног адвоката Весне Луковић се указује на неразумљивост изреке пресуде, јер није описан свесни нехат у смислу члана 26 КЗ, да код учиниоца мора постојати свест о узрочној вези између његове радње и могућности наступања последице, а не свест о забрањеној последици, како првостепени суд наводи.

По налажењу другостепеног суда, супротно жалбеним наводима, побијана пресуда је јасна и разумљива како изрека, тако и изнети разлози, јер су у образложењу пресуде о свим чињеницама које су предмет доказивања наведени јасни и међусобно непротивречни разлози из којих се поуздано утврђује на који начин је окривљени извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео у том правцу, затим који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд исте ценио, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Такође, не стоје ни жалбени наводи окривљеног да је првостепени суд погрешно поступио када је одбио предлог да се изврши реконструкција догађаја, с обзиром да је првостепени суд дао јасне разлоге због којих такав предлог није прихватио.

По налажењу Апелационог суда, првостепени суд је у образложењу пресуде дао сасвим јасне, образложене и аргументоване разлоге за становиште да је окривљени основно кривично дело из члана 121 став 2 КЗ извршио са директним умишљајем, односно да је био свестан да ударањем затвореном шаком у пределу лица оштећеног који је био у алкохолисаном стању може истом нанети тешку телесну повреду, што је и хтео, што произилази из чињенице да се радило о ударцу упућеном у витални део тела-главу, док је у погледу наступања смртне последице код оштећеног, окривљени поступао са свесним нехатом олако држећи да до смртне последице неће доћи или да ће је моћи спречити, из којих разлога се жалбени наводи окривљеног и његових бранилаца изнетих у том правцу, оцењују као неосновани. Такође, супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд утврдио да је од последица нанетих телесних повреда дошло до тешког нарушавања здравља оштећеног у виду оштећења за живот важних можданих центара, расцепа можданих крвних судова, прелома костију лобање, прелома четвртог зуба у доњој вилици и других спољашних и унутрашњих повреда, услед којих је оштећени пао у коматозно стање и истог дана 06.08.2021. године, када су му повреде нанете и преминуо.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези, због повреде кривичног закона, жалбама окривљеног и његових бранилаца се указује да је изостала потпуна и правилна оцена одбране и исказа сведока ГГ и ДД, који су критичном приликом били у друштву са сведоком ЂЂ, како у кафани „Трезор“, тако пре тога у кафани „Код Шехана“, где је такође сада покојни ВВ упућивао псовке и претње ЂЂ, због чега су и напустили кафану и да је догађај у кафани окривљеног само наставак догађаја из претходне кафане, као и исказа сведока ЕЕ, која је седела у сепареу у којем је седео сада покојни ВВ са својим друговима, да након што је оштећени претходно хватао за главу ЂЂ, да је након тог догађаја све време из сепареа претио, показујући прст ЂЂ и да је догађај требало посматрати као једну целину и да би се тада створила потпунија и јаснија слика сукоба између сада покојног ВВ ЂЂ, који је на све могуће мирољубиве начине окривљени као сувласник кафане „Трезор“, присутан све време у објекту, учинивши такво понашање оштећеног покушао да спречи и смири

ситуацију у кафани. У контексту наведеног, по наводима жалбе изостала је и потпуна и правилна анализа, а затим и оцена прегледаних снимака са сигурносних камера у објекту и ван њега, на основу којих се може закључити да се у време 02:36:35 ЂЂ креће према музици, да га оштећени ВВ хвата за леву руку и повлачи ка месту на којем оштећени седи, из чега, супротно утврђењу првостепеног суда (везано за алкохолисаност оштећеног и могућност његових реакција), произилази да је оштећени физички био способан да повуче ЂЂ који је био у покрету, до места на којем је седео, па је погрешно поступио првостепени суд када није прихватио одбрану окривљеног, да је док су излазили из кафане оштећени физички насрнуо на њега у пролазу до излазних врата, тако што је скочио на окривљеног с леђа, да такође изостаје правилна оцена снимака видео надзора камере број 5, да окривљени мирним уобичајеним кораком устаје и мирно позива оштећеног, да окривљени мирним кораком први излази из сале док се за њим креће оштећени.

Изнете жалбене наводе другостепени суд оцењује као неосноване, јер је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање и на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима, сходно обавези прописаној одредбом члана 419 став 2 ЗКП и извео правни закључак о извесности постојања одређене чињенице да је окривљени АА извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ, на начин, време, место и под околностима ближе описаним у изреци побијане пресуде. Правилно је првостепени суд, на основу изведених доказа, оценом одбране окривљеног, исказа испитаних сведока, прегледа снимака видео надзора у кафани „Трезор“, налаза и мишљења вештака судске медицине др Фехима Јуковића и објашњењима изнетим на главном претресу, утврдио механизам настанка повреда покојног ВВ, да је исти у току предметног догађаја задобио најпре као последицу ударца ногом у пределу спољашње стране бутине, повреду у виду крвног подлива, затим повреде усне и прелом четвртог зуба у доњој вилици са леве стране као директну повреду насталу једнократним ударцем замахнутом песницом у леву половину лица оштећеног, након чега долази до пада са сопствене висине уназад и ударца у асфалт, када задобија индиректне повреде услед пада на потиљак и то повреде главе, меких ткива, костију лобање и садржаја лобањске дупље мозга која су праћена повредама коже, поглавине и бројним нагњечењима мождане коре у пределу врхова оба чеона и слепоочна режња великог мозга, крварење тврде и меке мождане опне, те оток мозга јаког степена, а које повреде су оквалификоване као тешке телесне повреде опасне по живот, које су и поред указане лекарске помоћи довеле до смртног исхода. Вештак се изјаснио да је интензитет замаха ударца ногом у десну бутину оштећеног било лаког степена, док је ударац песницом у пределу леве стране лица оштећеног био интензитетом јаког степена. Такође је налазом вештака судске медицине, утврђено да је оштећени критичном приликом имао око 1,5 промила алкохола у крви, након примљених инфузионих раствора, а да је пре тога концентрација алкохола била већа и да се према скали алкохемије оштећени налазио у стању средњег пијанства, описујући да су особе у таквом стању тетураве, покрети су им некординисани, реакције и време реаговања продужено, па је правилно првостепени суд исти довео у везу са анализом снимака надзорних камера, да је јасно видљиво одсуство реакције оштећеног приликом пада, у смислу амортизације пада рукама или савијањем тела. Такође је утврђено, супротно наводима одбране окривљеног да анализом алкохола у крви окривљеног није констатовано присуство алкохола.

Налазом и мишљењем вештака др Амира Кајкуша и образложења његовог налаза на претресу који је обавио судско-психијатријско вештачење је утврђено да је окривљени критичном приликом био способен да схвати значај дела и да управља својим поступцима, јер је очигледно вршио рационалне радње (реаговао је због проблема за столом, обилазио једног и другог учесника конфликта, стишавао проблем тако што је наручио пиће гостима, проверавао снимак камере и на основу тога позвао оштећеног да изађе напоље, изашао први, затим поливање оштећеног водом у смислу помагања након повређивања, покушај да оштећеног врати свести шамарањем по образима, говоре о урачунљивом стању окривљеног АА. Такође, вештак се изјаснио и о варијанти коју окривљени износи у својој одбрани (да је оштећени скочио на њега у ходнику пред излазним вратима локала и опсовао му мајку и да је био под дејством алкохола), уколико се иста прихвати, уз чињеницу да је окривљени одрастао без оца и инсистирао на значају мајке, да је то могло бити од утицаја на повећану раздражљивост окривљеног, али да је све време присутно рационално функционисање, због чега је свесност дела која чини била очувана, а способност управљања поступцима смањена али не битно. Вештак се изјашњавао након одгледаног видео-снимка о понашању окривљеног, након што нагло устаје и позива сада покојног ВВ, да такво понашање не представља примарно агресивно понашање, јер га не показује тренутно и у датом тренутку, него позива оштећеног да изађе из кафане, већ указује на раздражљивост али да се не може говорити о афективном стању. Такође се вештак на основу прегледаног видео-записа изјаснио да оштећени када бива позиван од стране окривљеног не показује агресивно понашање, као и да на основу видео-записа ван локала, с обзиром на положај леве руке у којој све време држи цигарету, ни тада не показује агресивно понашање и да је чињеница да излази први и да се све време повлачи спуштеним рукама, посебно левом руком у којој држи цигарету и да не одаје утисак агресивног понашања. Вештак психијатар се изјашњава и о тромости и успорености лица која се налазе у стању алкохолисаности у којем је био и оштећени, а што је видљиво и на прегледаним снимцима видео-записа.

Из изнетих разлога, неосновани су жалбени наводи бранилаца окривљеног и окривљеног којима се оспорава налаз вештака неуропсихијатријске струке и истиче да је окривљени критичном приликом био под утицајем афекта, односно да је био у стању продужене раздражљивости високог степена и да је у тој ситуацији након што му је оштећени опсовао мајку задавањем удараца деловао на мах, јер је псовањем мајке од стране оштећеног доведен без своје кривице у јаку раздраженост изазвану тешким вређањем од стране оштећеног. Супротно жалбеним наводима, обављеним вештачењем није утврђено такво стање афекта код окривљеног од стране вештака неуропсихијатријске струке који је извршио анализу исказа окривљеног и видео записа са камера, како у самом објекту, тако и ван објекта и осталих релевантних околности које су од значаја за његово мишљење и није утврђено постојање ове врсте афекта на које се у жалбама указује, а из разлога које је првостепени суд јасно, аргументовано и садржајно изнео у побијаној пресуди, а које другостепени суд у потпуности прихвата и на исте упућује.

Предмет оцене су били и жалбени наводи одбране да није у потпуности утврђена узрочно последична веза између радње окривљеног и последице која се огледа у смрти покојног оштећеног, с обзиром да је првостепени суд дао јасне, аргументоване и образложене разлоге, из којих разлога прихвата налаз и мишљење вештака судске медицине др Фехима Јуковића, који вештак несумњиво поседује потребна стручна знања

за давање налаза и мишљења како о механизму повређивања и механизмима наступања оштећења организма који су последично довели до смрти оштећеног, а након задобијања удараца од стране окривљеног, које разлоге у потпуности прихвата другостепени суд и на исте упућује.

Цењени су и жалбени наводи окривљеног да првостепени суд тиме што није обавио реконструкцију догађаја одлучне чињенице није могао на правилан начин да утврди, јер би се реконструкцијом утврдило да је цео локал прегледан и да помоћу огледала која се налазе на зидовима локала може све да се види и да се такво стање упореди са видео записом који постоји, тако да би се на тај начин у потпуности могло да сагледа како његово понашање, тако и понашање сада покојног оштећеног ВВ, односно како се он понашао према другим гостима локала, ЂЂ, због чега је и он реаговао, да би смирио сукоб.

По оцени другостепеног суда, првостепени суд је дужан да изведе доказе за које оцени да су од значаја за потпуно и правилно утврђивање чињеница које су предмет доказивања, па како су по налажењу другостепеног суда све чињенице од значаја у конкретној приличној ствари у довољној мери разјашњене, неосновани су жалбени наводи окривљеног да је првостепени суд требао да изведе доказ реконструкције догађаја из разлога које предлаже у жалби.

Дакле, чињенично стање је правилно и потпуно утврђено, како у погледу чињеница које чине објективна обележја предметног кривичног дела тако и у погледу оних које се тичу кривице окривљеног АА, да је у односу на кривично дело из члана 121 став 3 у вези става 2 КЗ, окривљени поступао са директним умишљајем, да је био свестан да на описани начин ударцем у пределу главе затвореном шаком као виталном делу тела оштећеном може нанети тешке телесне повреде, па и оне због којих би био доведен у питање живот оштећеног и да је то и хтео, док је у погледу смртне последице окривљени поступао са свесним нехатом као обликом виности, јер је олако држао да до смрти неће доћи или да ће исту моћи спречити, а кривични закон правном квалификацијом по члану 121 став 3 у вези става 2 КЗ, јер правилно примењен, па су жалбени наводи окривљеног и бранилаца којима се првостепена пресуда побија и због повреде кривичног закона оцењени као неосновани.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а поводом жалбе јавног тужиоца, окривљеног и његових бранилаца, Апелациони суд налази да су исте неосноване и да је првостепени суд правилном применом одредаба Кривичног законика донео одлуку о кривичној санкцији.

Приликом одмеравања кривичне санкције окривљеном АА, првостепени суд је имао у виду све околности које су од значаја за одмеравање кривичне санкције сходно одредби члана 54 КЗ, које утичу на то да казна буде мања или већа и правилно је као олакшавајуће околности на страни окривљеног ценио његове личне прилике да је ожењен, отац двоје деце, искрено кајање због извршења кривичног дела и покушај пружања прве помоћи оштећеном. Такође, правилно је ценио тежину извршеног кривичног дела, степен кривице окривљеног као учиниоца, јачину угрожавања заштићеног добра, чињеницу да од раније издржане осуде није протекло пет година, с обзиром да је окривљени казну затвора

у трајању од 3 (три) године и 9 (девет) месеци због кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ по пресуди Вишег суда у Краљеву 1К број 91/13 од 10.02.2014. године, издржао закључно са даном 27.03.2020. године и наведену околност правилно ценио у смислу одредбе члана 55 став 1 КЗ, па је полазећи од прописане казне за наведено кривично дело правилно поступио када је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) година налазећи да ће се истом постићи сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција прописане одредбом члана 4 став 2 КЗ, због чега је оцењен као неоснован жалбени предлог одбране да се окривљеном изрекне блажа казна, а посебно ако се има у виду да се у жалбама не истичу нове околности које нису биле предмет оцене првостепеног суда.

Такође, неосновани су и жалбени јавног тужиоца да је у конкретном случају било услова за примену одредбе члана 55а КЗ, с обзиром да је окривљени кривично дело убиство за које је осуђен пресудом Окружног суда у Новом Пазару Км број 6/13 од 20.11.2003. године, у трајању од 5 (пет) година извршио као малолетник, те се ова осуђиваност не може узети као отежавајућа околност, односно иста се не може ценити као осуда, из којих разлога су жалбени наводи јавног тужиоца да су у конкретном случају били испуњени услови за примену одредбе члана 55а КЗ, оцењени као неосновани.

Правилна је и одлука да се окривљени обавезе на плаћање трошкова кривичног поступка, а сходно одредби члана 261 став 1 ЗКП, који су ближе наведени у побијаној пресуди и то трошкове настале како пред Вишим јавним тужилаштвом у Новом Пазару, тако и пред Вишим судом у Новом Пазару.

Такође, правилно је оштећена сходно члану 258 став 4 ЗКП, упућена на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева, јер је исти истакла али га није определила, наводећи да ће га остваривати у парничном поступку.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Крагујевцу на основу одредбе члана 457 ЗКП, одлучио је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Слађана Живановић,с.р.

Председник већа – судија
Олга Пековић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић